

Lang geleden, toen er nog vuurspugende draken leefden, rende er eens een prins door een groot bos. Tijdens een jachtpartij was hij verdwaald geraakt en nu werd hij door een draak achternagezeten. Zigzaggend schoot hij tussen de bomen door, totdat hij over een boomwortel struikelde en tegen de grond smakte. Daar lag hij, buiten westen.

Net toen het monster zich op de prins wilde storten, verschenen er drie hofdames op het toneel, die op de angstkreten van de prins waren afgekomen. Een van hen zwaaide met haar handtasje en – geloof het of niet – sloeg het monster ermee neer. Morsdood!

Snel holden de drie dametjes terug naar het paleis om de koningin te vertellen dat er in het bos een bijzonder knappe prins op apegapen lag.

Ondertussen was de prins bij kennis gekomen. Hij zag de draak dood naast zich liggen en keek verwonderd om zich heen. Wie had hem gered? Zijn oog viel op een vreemd mannetje, dat tussen de hoge varens liep. Zijn jasje en zijn hoedje waren bedekt met veertjes en hij droeg een vlindernet en een grote kooi op zijn rug.

‘Hé, jij daar, heb jij mij soms gered?’ riep de prins. ‘Wie ben je eigenlijk?’ Nieuwsgierig kwam het mannetje dichterbij. ‘Ik ben Papageno, de vogelvanger van de Koningin van de Nacht. En wie ben jij?’

‘Ik ben prins Tamino,’ antwoordde de prins. ‘Maar wat zei je? De Koningin van de Nacht? Is dit het rijk van de Koningin van de Nacht? Ken je haar? Heb je haar wel eens ontmoet?’

‘Ik? Welnee! Ik vang alleen vogeltjes voor haar. De koningin stuurt altijd haar hofdames om ze op te halen.’

‘Maar heb jij die draak dan gedood? Want als dat zo is zal ik je rijkelijk belonen.’

‘Een draak? Waar? Help, een draak! Is-ie wel echt dood?’ riep Papageno verschrikt. ‘Eh... rijkelijk belonen, zei je?’ voegde hij er toen snel aan toe.

‘Ik... eh... ja, ik heb ’m persoonlijk met deze hand een tik in zijn nek gegeven. Hij was meteen vertrokken. Kunnen we dan nu gelijk even afrekenen?’

‘Papageno!’ klonk het opeens streng uit drie kelen tegelijk.

Het mannetje verbleekte. ‘O jee, de hofdames! En ik heb nog geen vogel gevangen!’

‘Zit je weer te liegen, Papageno?’ riepen de dametjes boos. ‘Pas op, hoor, anders krijg je een slotje op je mond! Je weet heel goed dat wij die prins hebben gered.’

Toen wendden ze zich tot de prins. ‘U krijgt de groeten van de koningin, mooie jongen, en ze vroeg ons u deze steen te overhandigen. Daarin staat de beeltenis van haar dochter, prinses Pamina. Ziet u hoe mooi en aantrekkelijk ze is?’

De prins keek naar het gezicht in de steen en – je raadt het al – hij was op slag verliefd.

‘Pamina?’ stamelde hij. ‘Ach, wat een mooi meisje! Wat zou ik haar graag eens ontmoeten!’

‘Dat is helaas onmogelijk, prins,’ antwoordden de dametjes, ‘want Pamina is ontvoerd door een boze tovenaer. En nu is de koningin ontroostbaar.’

‘Dan ga ik haar redden,’ besloot de prins. ‘Zeg me waar hij haar gevangen houdt.’

Op dat moment trok er een wolk voor de zon en werd het bos in duister gehuld.

‘O jee, prins,’ stamelde Papageno, ‘de Koningin van de Nacht is in aantocht. Ik ben weg!’

Maar voor hij zich uit de voeten kon maken verscheen de koningin, gekleed in een wijde mantel die bezaaid was met stralende sterren.

‘Prins, voor je staat een radeloze moeder. De boze tovenaars Sarastro houdt mijn dochter gevangen. Red haar, smee ik je! Dring binnen op de plek waar Pamina gevangen zit en geef haar deze appel. Als ze ervan eet, zal ze de kracht vinden om met jou weg te vluchten.’

De wolk trok voorbij en met het duister was ook de koningin verdwenen. Het bos baadde weer in warm zonlicht.

‘Nog één ding, prins,’ zei een van de dametjes. ‘Hare majesteit heeft ons opgedragen u dit geschenk te geven. Het is een toverfluit. Hij zal u beschermen tegen de gevaren in het rijk van Sarastro. En Papageno, jij gaat mee om de prins te helpen.’

‘Wat?!’ riep Papageno verschrikt. ‘Nou nee, ik blijf liever hier!’

Maar toen haalde het tweede dametje iets uit haar handtasje. ‘Als je meegaat, Papageno, krijg je dit zilveren klokkenspel.’

‘Wat een leuk dingetje,’ zei Papageno. ‘Kun je daar ook mee toveren?’

‘Dat zul je nog wel zien,’ zei het derde dametje. ‘Nou Papageno, in de benen, de koningin rekent op jullie.’

Daar gingen ze, de prins en Papageno, dwars door het grote bos.

Want dat hadden de dametjes gezegd: zo kwam je vanzelf bij de burcht van Sarastro.

